

Camille Chevillard

Αθήναι 10 Φεβρουαρίου 1911.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΟΥ

Τώρα ότε όλα τὰ ἑλληνικά περιοδικά καὶ ἐφημερίδες με τόσο ἀγάπην ἐφιλοξένησαν τὸ ὄνομά μου καὶ εἶρον διὰ τὴν τέχνην μου τόσο ὠραία ἐπίθετα, νομίζω καθήκον μου νὰ παρουσιάσω εἰς τοὺς καλοὺς μου φίλους ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὅποιον ὀφείλω τὴν αἰγλήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδωκεν ἡ τέχνη.

Πέρου, μίαν βροχερὴν ἡμέραν τοῦ Σεπτεμβρίου, εἰς Παρισίους ἐκαθήμεν εἰς τὸ πιάνο καὶ μελετοῦσα χωρὶς μεγάλην διάθεσιν εἶχον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην des idées poi es. ὅπως καὶ ὁ καιρὸς. Ἐβλεπα ὅτι, παρ' ὅλον τὸ talent τὸ ὅποιον ἠσθαινόμην μέσα μου, παρ' ὅλην τὴν φωνήν, δὲν θὰ ἔκαμνα τίποτε. Εἰς τὴν Opera Comique ὅπου παρουσιάσθην μοῦ ἔκαμον πόλεμον, εἰς τὰ Concerts Colonne μοῦ ζήτησαν νὰ πληρώσω 1000 φρ. διὰ νὰ τραγουδήσω... ἀπὸ μικρὸν δὲ concert καὶ θέατρον δὲν ἔννοοῦσα ν' ἀρχίσω. Καὶ ὁ καιρὸς μου ἔχανετο ἐν ἀπραξίᾳ. Εἰς τὰ concerts Lamoureux δὲν τολμοῦσα νὰ παρουσιασθῶ διότι ἐκεῖ δὲν τραγουδοῦν παρά γνωστοὶ καὶ μεγάλοι καλλιτέχνη. Λοιπὸν τὴν βροχερὴν ἐκείνην ἡμέραν τοῦ Σεπτεμβρίου ξεφύλλιζα ἐμπρὸς εἰς τὸ ριάνο μίαν partition, ὅτε αἴφνης μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα... σηκάνομαι τρέχω εἰς τὸ γραφεῖον μου καὶ γράφω δύο λέξεις, εἰς ποῖον νομίζετε;... εἰς τὸν Camille Chevillard, τὸν chef d'orchestre τῶν concerts Lamoureux, τὸν μεγάλον ἐτίσης συνθέτην καὶ διδάσκαλον τῆς Γαλλίας. Τοῦ ζητοῦσα ἓνα rendez-vous. Πέρασε μία ἑβδομάς, δύο, τρεῖς... καμμία ἀπάντησις. Εἶχα σχεδὸν ξεχάσῃ καὶ τὸ γράμμα καὶ τὰ ὄνειρά μου, ὅτε ἓνα πρωὶ λαμβάνω δύο λέξεις τοῦ Διδασκάλου, ὅστις μοῦ ἔδιδεν ἐπὶ τέλους τὸ περίφημον rendez-vous... Θυμοῦμαι ἀκόμη τί συγκινητικὴν σχεδὸν ἐντύπωσιν ποῦ μοῦ ἔκαμε τὸ γραφεῖον του, μ' ἓνα μεγάλο πιάνο εἰς τὴν γωνίαν καὶ μίαν ὠραιότατην εἰκόνα τοῦ Wagner εἰς τὸν τοῖχον. Καὶ θυμοῦμαι ἐπίσης ὅτι ἐτραγουδήσα Beethoven καὶ Schubert καὶ ὅτι χωρὶς νὰ μοῦ κέμῃ κομπλιμέντα με προσέλαβεν εἰς τὰ concerts Lamoureux. Ἐκαμα τὴν πρώτην μου ἐμφάνισιν πέρου, εἰς τὰς 6 Φεβρου-

αρίου καὶ ἔκτοτε γυρίζω ἀπὸ κέντρον εἰς κέντρον μουσικὸν ὁρέπω δάφνας καὶ succès παντοῦ, ἀφίγω τὴν ψυχὴν μου εἰς διαφόρους ὀρίζοντας καὶ ἔγινα ἡ Mlle Speranza Calo des concerts Lamoureux de Paris.

Χωρὶς τὸν C. Chevillard, ὁ ὁποῖος πρῶτος μ' ἐνόησε, δὲν θὰ εἶχα κάμῃ ἴσως ἀκόμη τίποτε, καὶ διὰ τοῦτο σήμερον, ἐδῶ, ὑπὸ τὸν θεῖον οὐρανὸν τῆς μεγάλης μου Πατρίδος, ἠθέλησα δημοσίως καὶ ἰδιαιτέρως νὰ εὐχαριστήσω τὸν καλλίτερον τῶν φίλων μου, καὶ νὰ διαβεβλιώσω αὐτὸν περὶ τῆς λατρείας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ μου.

Ἐλπικὸς Καλογεροπούλου

Ἡ γνωστὴ αἰοῖδος τοῦ Ἑλληνικοῦ μελοδράματος κ. Σωτῶ Καρδύλη ἦτις ἀπῆλθεν εἰς τὴν Νεάπολιν, προσελήφθη ἅμα τῇ ἀφίξει τῆς εἰς τὸν θίασον Γκραβίνα, ἐνεφανίσθη δὲ ἀπὸ σκηρῆς τοῦ θεάτρου Βελλίνη εἰς τὴν Γκέσαν ὡς Μιμῶσα. Αἱ ἰταλικαὶ ἐφημερίδες γράφουν εὐφρόμως περὶ τῆς Ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος.

ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας, ὅστις εἶνε ἀριστος νομισματολόγος, ἐξεδόθη ὁ α' τόμος Δοκιμίου γενικοῦ καταλόγου τῶν μεσαιωνικῶν καὶ νεωτέρων νομισμάτων, τὰ ὁποῖα ἐκόπησαν ἐν Ἰταλίᾳ ἢ ἐπὶ Ἰταλῶν ἐν ἄλλαις χώραις. Τὸ β-βιβλίον ὀνομάζεται «Corpus nummorum italicorum» καὶ τιμᾶται 60 φρ.

Ὁ κ. Σ. Κουγιάς ἐν ἀνακοινώσει του εἰς τὸ φιλολογικὸν τμήμα τοῦ «Παρασσού» ὠμίλησε περὶ Βυζαντινῶν λογίων καὶ ἰδία περὶ τοῦ Ἐπισκόπου Ἀρέθα ζήσαντος κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα καὶ περὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ. Ἰδίαν γνώμην ἐξήνεγκαν ὁ ὀμιλητὴ περὶ τῆς χώρας ἐξ ἧς ἐπρομηθεύετο ὁ Ἀρέθας τὰ ἀρχιτεῦνα τῶν κωδίκων οὗς ἀντίγραφε πρὸς διατήρησιν, ἀποδείξας δι' αὐτὴν ἡτο ἢ Αἴγυπτος.

Εἶχομεν ἀναγράφῃ καὶ ἡμεῖς τὸν θάνατον τοῦ Γεράδου Χάουπτιμαν, ἐξ ἄλλου περιοδικοῦ παραλαβόντες τὴν εἰδησίην. Ὁ Γερμανὸς Ἑλληνοιστὴς κ. Rostalski ἀπέστειλεν ἡμῖν τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, Ἑλληνοιστὴ γοργαμμένην.

Myslowitz Γερμανία, 2 Ἰανουαρίου 1911.

Ἐπίτιμὸς κύριε διευθυντά,

Ἐν τῷ περιοδικῷ σας «Πινακοθήκη», (Δεκέμβριος 1910, σελ. 209) εἶνε γραμμένον, ὅτι ὁ Γεράδου Χάουπτιμαν ἀπέθανεν. Τοῦτο προέρχεται ἐκ λάθους.

Ἀπέθανεν ὁ Κάρολος Χίουπτιμαν, ἀδελφὸς τοῦ Γεράδου. Αὐτὸς ἐπίσης ἦν δραματικὸς (καὶ λυρικός), καὶ τὰ γνωστότερα δρᾶματά του εἶνε «Μωϋσῆς» καὶ «Ἡ Μπράιτε τοῦ Ἐφραϊμ», ἐκτὸς τούτου ὁ Κάρολος Χάουπτιμαν ἔγραψε διηγήματα ἐκ τοῦ βίου τοῦ λαοῦ. Ὁ Γεράδου, ὅς εἶνε πολὺ γνωστότερος ἢ ὁ νεκρὸς ἀδελφὸς του, ἔγραψε νεωστὶ μέγα ρομάντο «Ὁ ἐν Χριστῷ μουρὸς Ἐμμανουὴλ Κούντ». Μετὰ μεγάλην συχολογικῆς τέχνης ὁ ποιητὴς δεικνύει, ὅτι ὁ πρωχὸς ἀνοητος Ἐμμανουὴλ Κούντ, κἀνοητος τῶν Σιλεσιακῶν βουνῶν, κηρύττει ἐν μιᾷ πόλει δύο ἄλλοι ἄδεις θιασῶταί του γίνονται, κατὰ τὸ φαινόμενον ὁ Ἐμμανουὴλ γιαιτρεύει ἓνα ἄρρωστον, καὶ ἀγάλλ' ἀγάλλια ὁ Ἐμμανουὴλ νομίζει, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Χριστὸς. Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς ἐπαρχίας οἱ θιασῶταί τοῦ Ἐμμανουὴλ ποιδοῖσιν μεγάλην συνάθροισιν, ἀλλὰ αὐτὴ ἀποτυγχάνει καὶ ὁ «μουρὸς ἐν Χριστῷ» πεθαίνει δυστυχῶς ἐν τοῖς βουνοῖς.

Μετὰ πολλῶν εὐχῶν ὑπερ τῆς καλῆς «Πινακοθήκης».

Ὅλος πρόθυμος

Rostalski

Καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου